

Sebastià Roig, Diari de Girona, 5 de febrer de 2014

UN SAC PLE DE CONTES

La majoria dels contes que ens llegeixen de petits pertanyen al gènere fantàstic. Se suposa que interioritzem millor els ensenyaments morals i els valors ètics, quan ens els emboliquen amb la cel·lofana irisada de la fantasia. Al marge d'aquestes lliçons, els contes per a mainada acostumen a incloure un grapat de situacions salvatjotes, extremes i un pèl violentes. Una herència conceptual que es van afanyar a recollir els dibuixos animats.

Els mecanismes destralers de la narrativa popular es revelen sense embuts a moltes escenes d'Els nens del sac, el llibre de contes de Damià Bardera. L'empordanès els amplifica amb enginy i mordacitat. I ja que hi és pel tros, en distorsiona i posa al dia uns quants tòpics, arguments i personatges. El seu bricolatge també s'estén a les desferres humanes que poblaven els contes rurals del modernisme, apropant-les, de passada, a les criatures marginals que va popularitzar Tod Browning.

Bardera és un narrador imaginatiu, amb un sentit del ritme colossal, un bagul ple de girs inesperats i una paleta cromàtica propera al grand guignol. La seva aparent desmesura és molt mesurada. En el conte El dilema, si voleu, podeu intuir com podria haver escrit Calders d'haver nascut el 1982. L'empordanès, de fet, s'allibera de la bonhomia dels nostres realistes màgics, que van sorgir als anys trenta amb un ull posat en Bontempelli i Pirandello. Entre la seva obra i la de Bardera, és clar, hi ha un salt tan descomunal com el que va del Batman de Dick Sprang al de Frank Miller. Això converteix els seus relats en interessants, actuals i atractius.